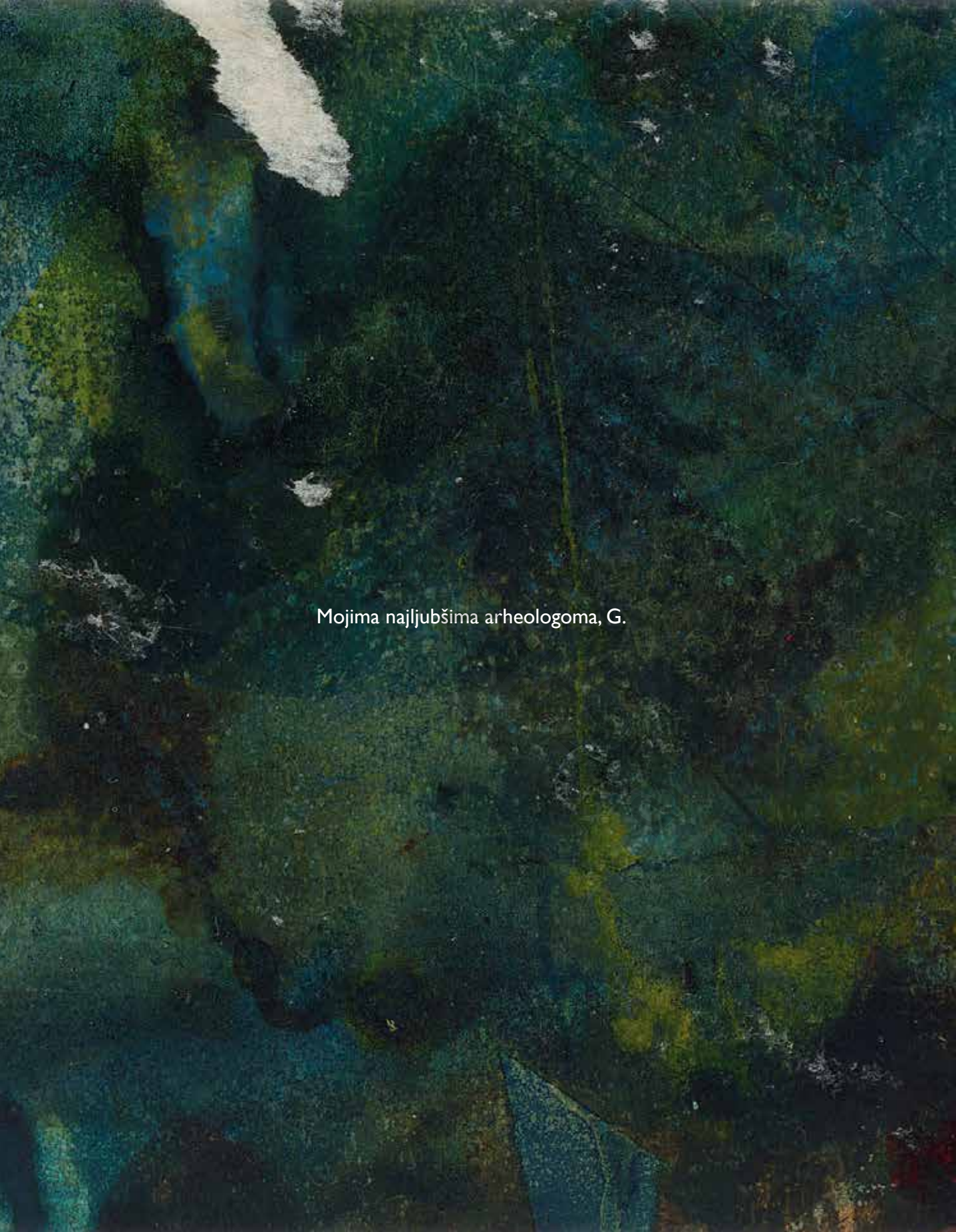

JUNAKI Z LADJE ARGO

Mojima najljubšima arheologoma, G.

KAJ JE MIT?

Napeto zgodbo, ki jo boste vsak hip začeli brati, so si pred skoraj tri tisoč leti izmislili pesniki v Grčiji. V njej nastopajo junaki, božanstva, pošasti, čarovnice in cel kup imenitnih izmišljij. Edino, kar je v njej resničnega, so dežele, otoki, morja in reke, po katerih plujejo naši izmišljeni junaki – ti kraji zares obstajajo. Takšnim zgodbam pravimo **MITI**. Vsak mit ima več različic, kar pomeni, da se je skozi čas spreminjal – nekateri pesniki so zgodbam kaj dodali, drugi kaj spustili, tretji spremenili. **Mit o argonavtih** je v tretjem stoletju pred Kristusom najbolj temeljito popisal grški pesnik Apolonij z Rodosa – kar v štirih knjigah!

BREZ SKRBI, ta knjiga ne bo dolgočasno poučna, ampak napeto divjaška.

OPOZORILO:

Branje na lastno odgovornost!
Ni za branje pred spanjem!

1. POGLAVJE, V KATEREM IZVEMO, KDO JE ČLOVEK Z ENO SANDALO

Nekoč je bilo kraljestvo, imenovano Jolk, ki bi mu moral vladati drzni in lepi Jazon, a se je prestola zlobno polastil njegov stric Pelija. Ko se je kralj postaral, ga je zadela prerokba, tako skrivnostna, da je ni mogel razvozlati: »Pazi se človeka z eno sandalo!«

Ravno v tistem času se je v Jolk po dolgem času vračal Jazon, da bi od strica končno zahteval kraljevski prestol, ki mu je pripadal. Oborožil se je s kopjem za metanje in kopjem za prebadanje, si čez obleko zavihtel kožo panterja, ki ga je lastnoročno zadavil, in se podal na pot. Spotoma je med bređenjem čez reko izgubil sandalo. In tako je nanese, da se je v Jolku prikazal na eno nogo bos.

Ko je Jazon Peliju povedal, po kaj je prišel, mu je starec zvito dejal:

»Kraljestvo dobiš, če mi prineseš runo zlatega ovna!«

Runo krilatega ovna, ki je bilo iz čistega zlata, je po vsem svetu veljalo za velik zaklad, ki ga je nemogoče dobiti. Bilo je v lasti Ajeta, kralja Kolhide, stražil pa ga je strašen ognjeni zmaj.

»Zmenjeno!« je neustrašno rekel Jazon in pri priči pljunil v roke.

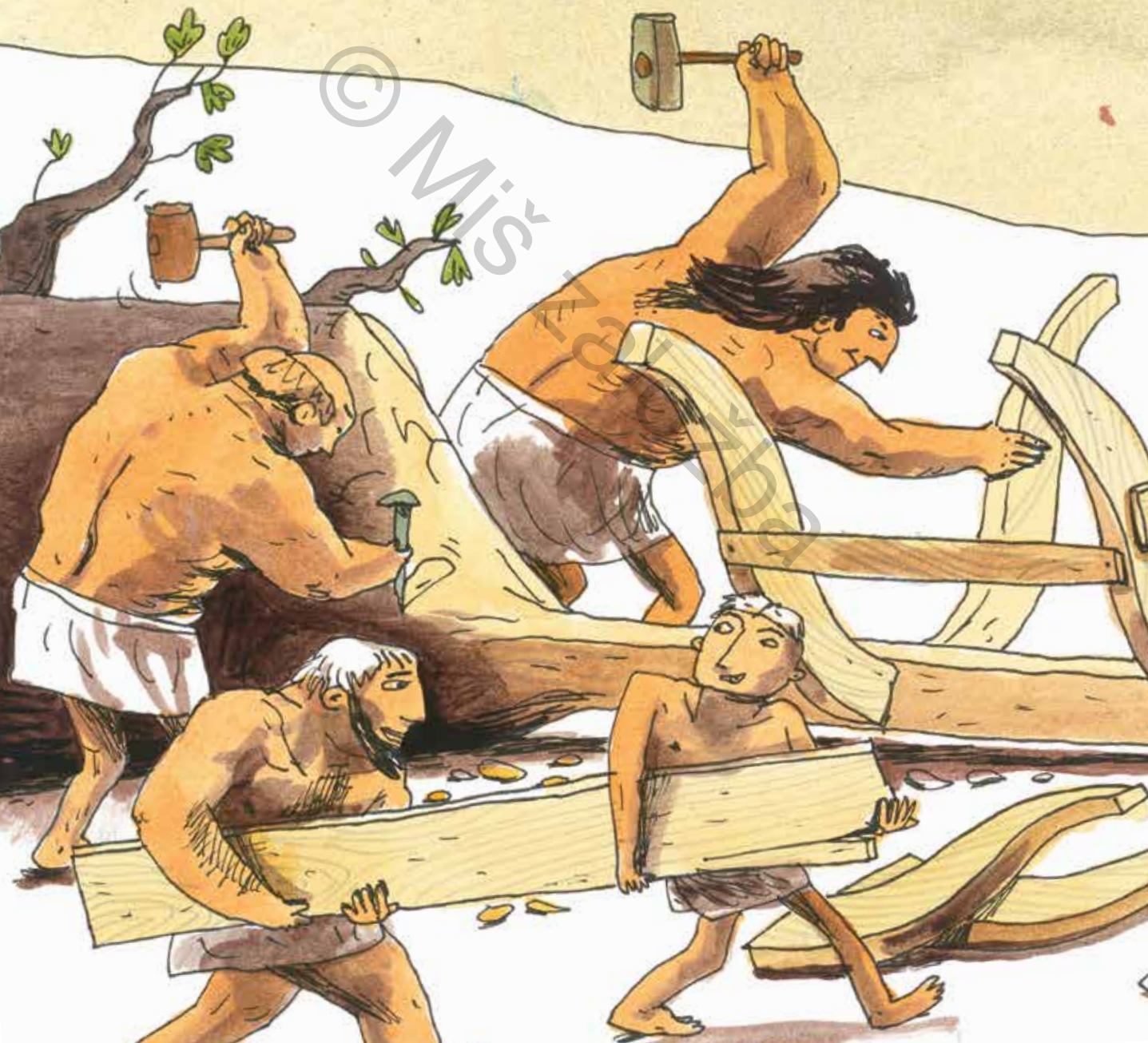

ZMENJENO!

2. POGLAVJE, V KATEREM LADJA ARGO DVIGNE SIDRO

Jazon je na drzni pohod povabil največje grške junake, ki so se skupaj z njim vkrcali na ladjo Argo, po kateri so dobili ime argonavti. Beseda *argós* v stari grščini pomeni 'hiter'.

Ladja je bila narejena iz lesa, ki v morju ne trohni, imela je močna jadra in petdeset lesenih vesel. V ladijskem nosu je imela vgrajeno celo posebno govorečo preroško desko. Bila je hitra in tako lahka, da so jo junaki lahko dvanajst dni nosili na svojih močnih ramenih.

Ko je bilo vse nared, so argonavti dvignili sidro in junaško odpluli pustolovščinam naproti.

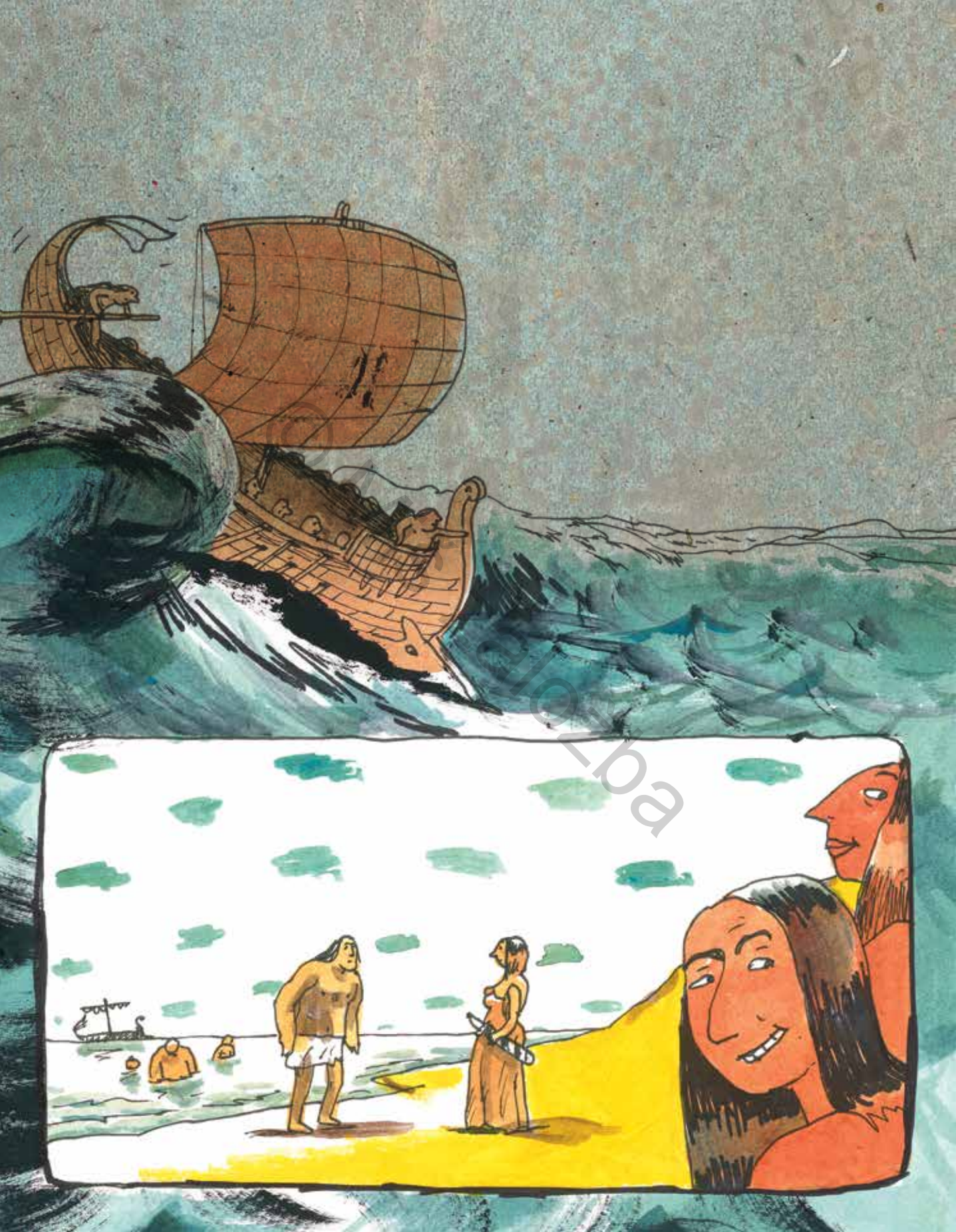

3. POGLAVJE, V KATEREM SE ARGONAVTI IZKRCAJO NA OTOKU ZLOČINSKIH ŽENSK

Prvi vihar je junake prignal na otok Lemnos, ki mu je vladala kraljica Hipsipila. Na otoku so živele same ženske, kajti vse svoje može so pred enim letom pobile, ker so jim zaradi njihovega odbijajočega vonja postali nezvesti. Grške junake so v upanju, da jih bodo varovali pred sovražniki in jim pomagali pri kmečkih opravilih, prijazno sprejele, svoj zločin pa zamolčale.

Argonavti so nekaj dni zares ostali na otoku in se veselo udeleževali poedin in plesov, kmalu pa so se na veliko žalost žensk poslovili in se odpravili naprej proti Kolhidi in zlatemu runu.

4. POGLAVJE, V KATEREM DOLIONCI ARGONAVTE GOSTIJO, VELIKANI PA JIH NAPADAJO

Naslednji otok, na katerem so pristali argonavti, je bil Kizik. Na eni strani otoka so živeli miroljubni in gostoljubni Dolionci, ki jim je vladal blagi kralj Kizik, na drugi strani pa divji in hudobni velikani s po šestimi rokami.

Medtem ko so junaki nič hudega sluteč uživali gostoljubje Dolioncev, so z druge strani otoka pridrveli velikani in poskušali s skalami zapreti pristanišče, v katerem je bila zasidrana ladja Argo.

K sreči je na njej ostal junak Herakles, ki je nemudoma začel velikane, enega za drugim, podirati s svojimi natančnimi puščicami. Kmalu so se mu v boju pridružili tudi ostali argonavti in zlobneže pobili vse do zadnjega.

Po bitki z velikani so izpluli, a jih je nočni vihar prisilil, da so se še enkrat ustavili ob obali Kizika. Tokrat so se Dolionci, ki so v temi argonavte zamenjali za sovražnike, nadnje namesto z dobrodošlico spravili z orožjem. Vnel se je krvav boj, v katerem je Jazon kralja Kizika do smrti zabodel s kopjem. Ko so zjutraj eni in drugi pri svetlobi spoznali, da je prišlo do strašne pomote, so tri dni skupaj žalovali za padlimi prijatelji.

5. POGLAVJE, V KATEREM SMO PRIČA VRHUNSKI ROKOBORBI

Naslednja postaja argonavtov je bilo ozemlje Bebrikov, ki jim je vladal kralj Amik, velik ljubitelj rokoborbe. Vsak tujec, ki je stopil na njegovo zemljo, se je moral z njim spoprijeti, preden jo je smel zapustiti. Med argonavti je bil na srečo

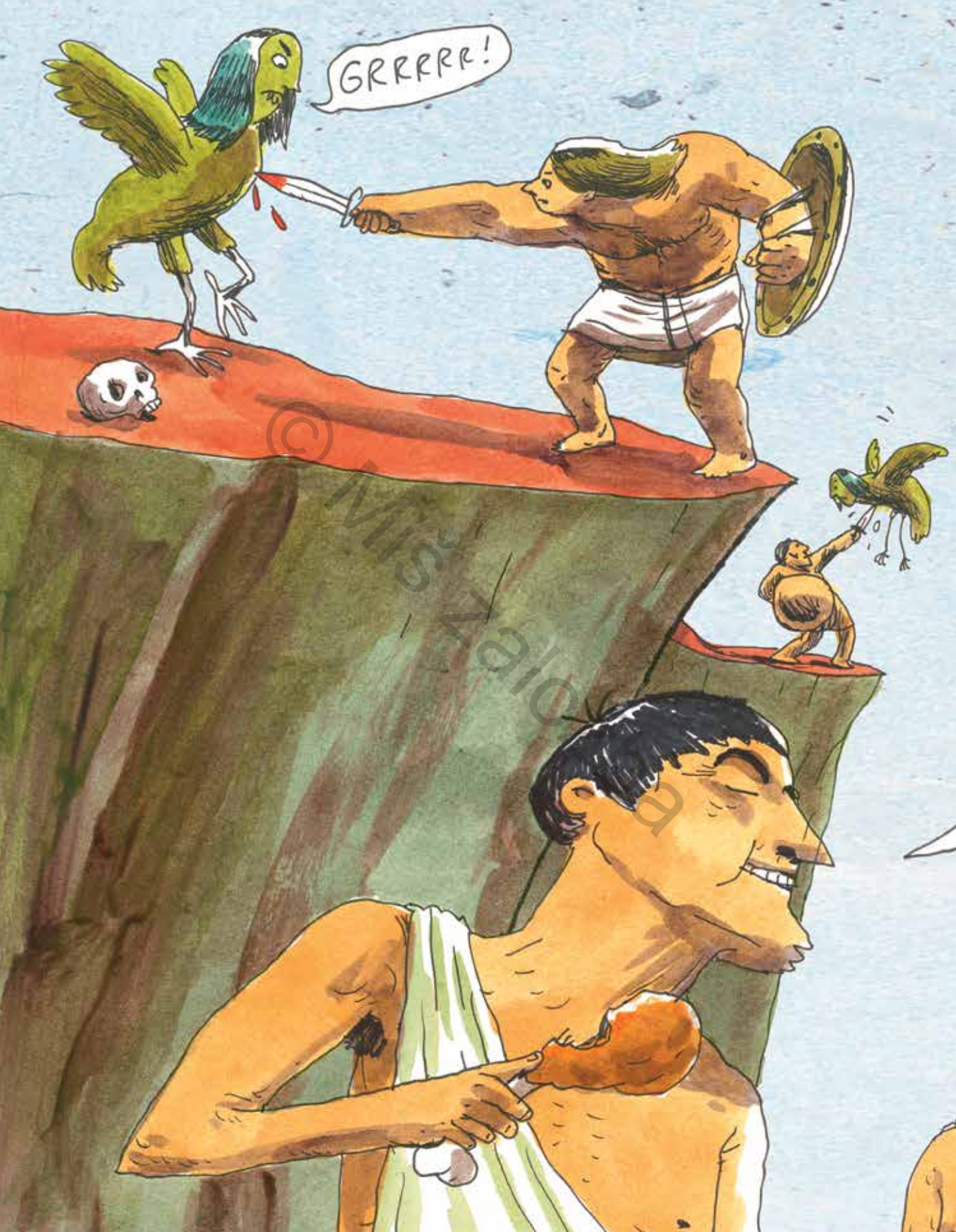

tudi najboljši grški rokoborec Polidevk, ki je pri priči sprejel Amikov izziv.

Moža sta se brez milosti spoprijela in kmalu so škripali zobje, hreščale čeljusti in se lomile kosti. Končno je Polidevk Amiku zadal usodni udarec in zmagal, kar je argonavte na moč razveselilo, Bebrike pa tako razjezilo, da so se s kiji in kopji lotili zmagovalca. Vnel se je krvav boj, ki se je končal z grško zmago.

Argonavti so tisto noč ostali na kopnem in si najprej obvezali rane, nato pa krepko zaveseljačili.

6. POGLAVJE, V KATEREM SPOZNA MO OSTUDNE HARPIJE

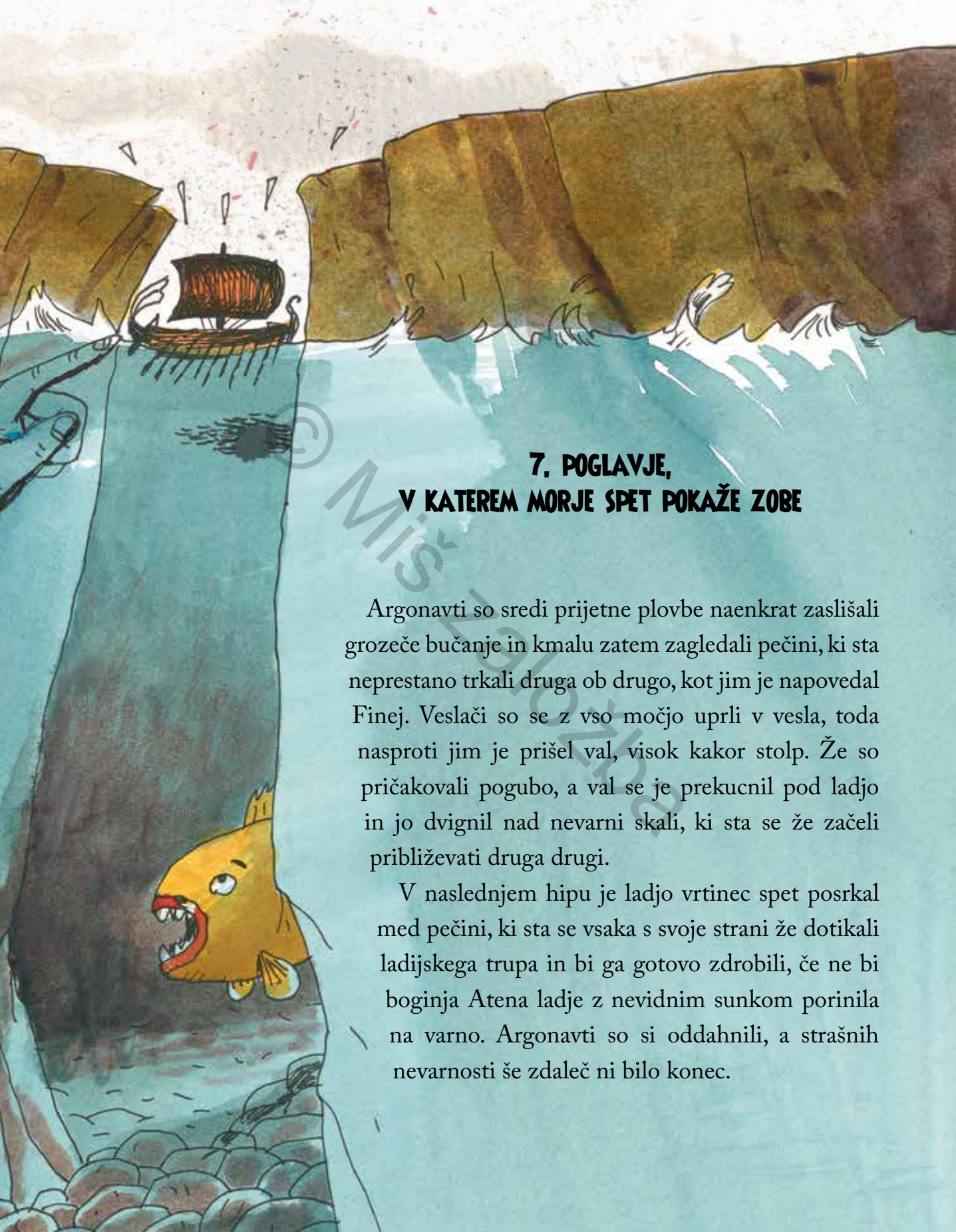
Grške junake je veter ponesel tudi v deželo, ki ji je vladal stari kralj Finej. Starca, ki je nekoč zlorabil svoj preroški dar, so boginje maščevanja kaznovale z dvojno nesrečo – obsodile so ga na slepoto in večno lakoto, kajti harpije, krilate pošasti z ženskimi obrazi in kremplji, so mu vsakič, ko se je lotil hrane, vso ukradle ali ponečedile s svojimi iztrebki.

Dva izmed argonavtov sta moža, kakor je napovedovala prerokba, rešila strašne nadloge. Slep, toda siti Finej jim je v zahvalo takole prerokoval:

NA POTI BOSTE V MORSKI OŽINI
NALETALI NA DVA PLAVAJOČA OTOKA,
IMENOVANA SIMPLEGADI, KI SE VEČKRAT
POŽENETA DRUG PROTI DRUGEMU,
DA MED NJIMA NASTANE STRAŠEN VAL.
ČE HOČETE PRITI MIMO NJIUV ŽIVI
IN S CELO LADJO, MORATE VESLATI
TAKO HITRO, KAKOR LETI GOLOB.

7. POGLAVJE, V KATEREM MORJE SPET POKAŽE ZOBÉ

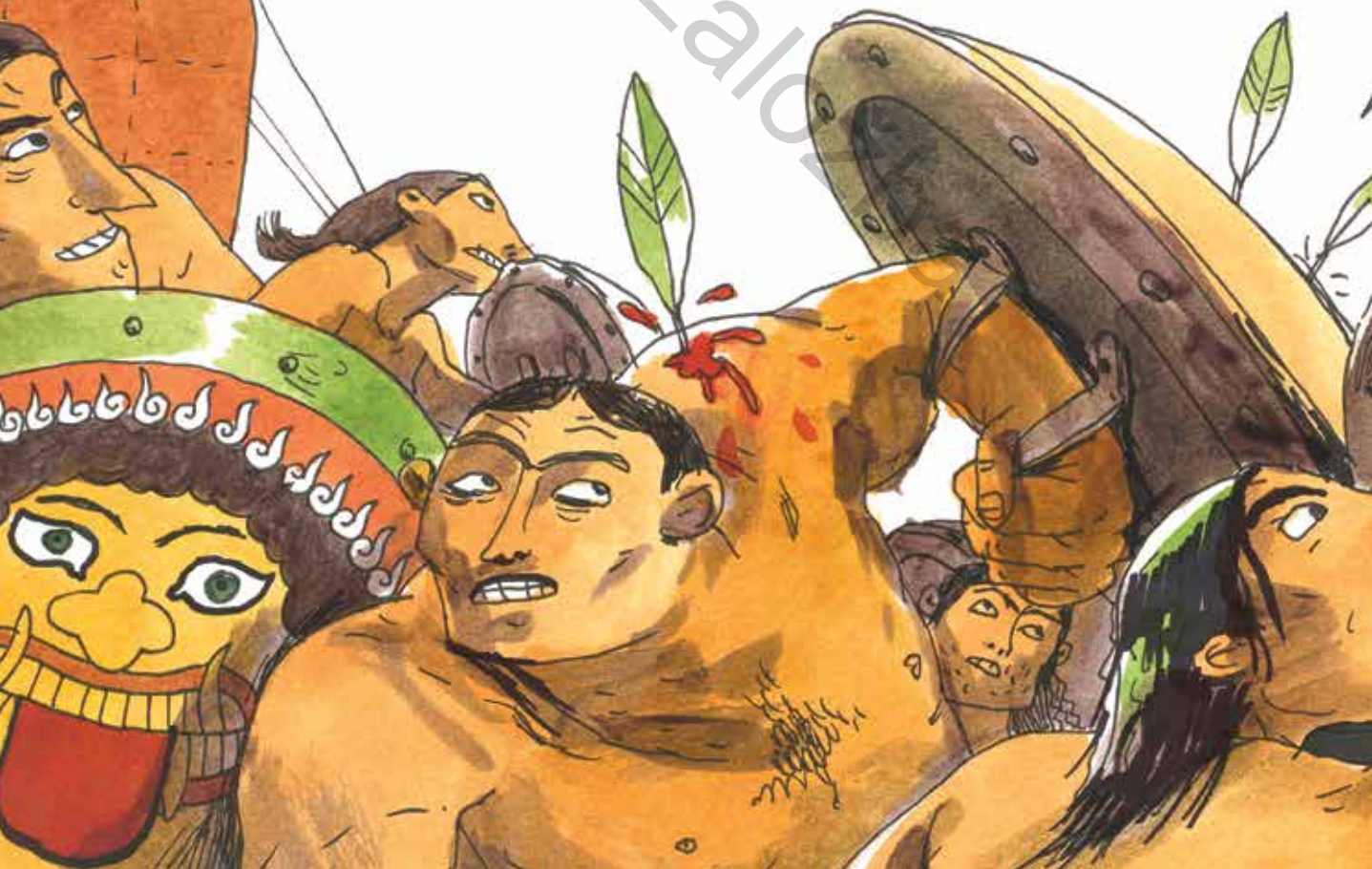
Argonavti so sredi prijetne plovbe naenkrat zaslišali grozeče bučanje in kmalu zatem zagledali pečini, ki sta neprestano trkali druga ob drugo, kot jim je napovedal Finej. Veslači so se z vso močjo uprli v vesla, toda nasproti jim je prišel val, visok kakor stolp. Že so pričakovali pogubo, a val se je prekucnil pod ladjo in jo dvignil nad nevarni skali, ki sta se že začeli približevati druga drugi.

V naslednjem hipu je ladjo vrtinec spet posrkal med pečini, ki sta se vsaka s svoje strani že dotikali ladijskega trupa in bi ga gotovo zdrobili, če ne bi boginja Atena ladje z nevidnim sunkom porinila na varno. Argonavti so si oddahnili, a strašnih nevarnosti še zdaleč ni bilo konec.

8. POGLAVJE, V KATEREM NASTOPAJO AMAZONKE IN STIMFALIDE

Pot do cilja je argonavte vodila tudi mimo rečnih rokavov Termodonta, kjer so prebivale Amazonke. Bojevite ženske so imele vsaka samo po eno dojko; drugo so si dale odstraniti zato, da so

lažje metale kopje in streljale z lokom. K sreči je argonavte ugoden veter gnal stran od nenavadnega ženskega ljudstva, ki se je nadvse rado vojskovalo in je bilo znano po tem, da je v boju kos tudi največjim junakom.

A še preden so Grki pripluli do naslednje postaje, Aresovega otoka, jih je že presenetila nova nevšečnost. Na otoku so namreč prebivale napadalne stimfalide, velikanske ujede z železnimi perutmi, kljuni in kremplji. Še preden so junaki pristali na otoku, so jih začele napadati in samo svojim ščitom so se lahko zahvalili, da jih niso prerešetala kot puščice ostra peresa, s katerimi so jih obstreljevale strašne ptice. Ko so se jih junaki z ukano končno vendarle znebili, so se izkrcali na otoku, kjer so naleteli na štiri brodolomce.

Izkazalo se je, da so vnuki Ajeta, v čigar lasti je bilo zlato runo. Ko so slišali, da so argonavti namenjeni po njegov zaklad, so v grozi prebledeli:

»Bojte se našega deda, kajti grozen človek je!«

»Nič se ga ne bojimo,« so odgovorili drzni grški junaki.

»Če nam ne bo dal runa zlepa, ga bomo pa zgrda dobili!«

9. POGLAVJE, V KATEREM ARGONAVTI KONČNO PRIDEJO NA CILJ

Vsi skupaj so še isto noč srečno prispeli v kolhijsko deželo, kjer so se odpravili do veličastne kraljeve palače. Pot do nje je vodila čez Kirkejsko polje, kjer je na drevesih visela obešena množica trupel. V Kolhidi so namreč pokopavali samo ženske, trupla moških pa so zavili v volovske kože in jih z verigami obesili po drevesih.

Jazon in njegovi spremljevalci so slednjič srečno prispeli v palačo. V njej so najprej naleteli na mlajšo kraljevo hčer Medejo, ki se je na prvi pogled zaljubila v Jazona. Potem so se predstavili še kralju in mu povedali, po kaj so prišli. Ajet se je prestrašil in razjezil hkrati, kajti bil je prepričan, da jim v resnici diši njegova krona. Jazon mu je

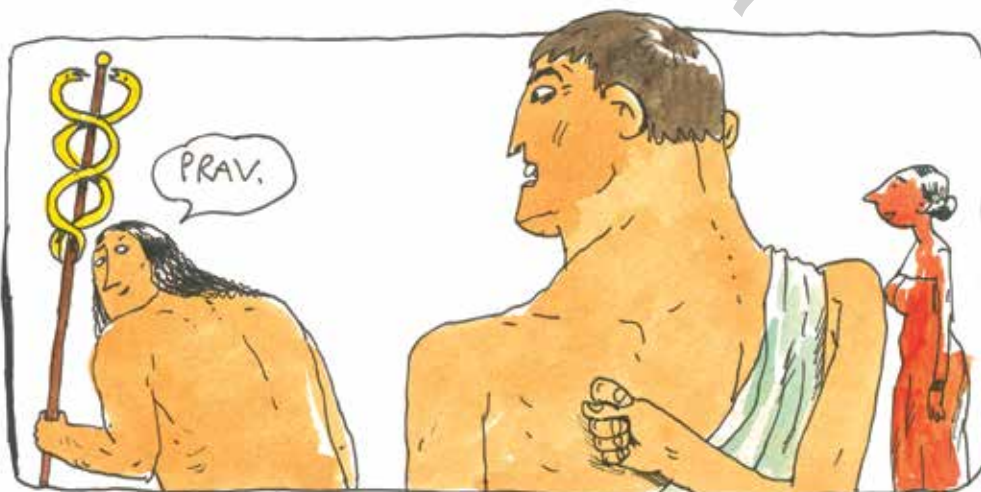
zagotovil, da jih čisto zares zanima samo zlato runo, in kralja prosil, naj jim ga podari, v zameno pa bodo postali njegovi zavezniki v boju proti sovražnim ljudstvom.

A kralj mu ni verjel in je razmišljal le o tem, ali naj prišleke pobije takoj ali naj se z njimi najprej pozabava in preizkusi njihovo moč. Odločil se je za slednje in potuhnjeno rekel:

»... Z njima zorji trdo ledino in vanjo posej zmajeve zobe. Iz njih bodo zrasli velikanski oboroženi možje, ki te bodo obkolili, ti pa jih moraš s sulico ubiti. Če ti bo to uspelo, lahko zlato runo odneseš domov.«

»Prav,« je Jazon sprejel nemogoč izziv in si vlival poguma s strašnimi besedami, »kaj hujšega kakor smrt me že ne more doleteti.«

10. POGLAVJE, V KATEREM POMEMBNO VLOGO ODIGRAJO ČAROVNA SREDSTVA IN ČUDODELNI NASVETI

Ko je Medeja slišala te besede, se je zatekla v svojo sobo in začela pretakati bridke solze, kajti vedela je, da bo Jazon pogubljen. Medtem pa se je prav nanjo spomnil eden izmed Ajetovih vnukov in dejal Jazonu:

Medeja je bila Jazonu, v katerega je bila skrivoma zaljubljena, seveda takoj in z veseljem pripravljena pomagati. Ko sta se sestala, mu je izročila čarovno sredstvo in mu naročila: »Zatem ko ti bo moj oče izročil zmajeve zobe, se pojdi skopat v reko.

Nato si obleci črno oblačilo in izkoplji okroglo jamo. Vanjo zloži drva, zakolji ovco in jo sežgi. Nato v čast Hekati, boginji podzemlja, opravi pitno daritev – iz skodelice izlij sladki med in zapusti grmado. Ob tem se nikakor ne smeš ozreti nazaj, tudi če boš zaslišal neznane korake ali pasji lajež. Naslednje jutro moraš sebe, svoje kopje, svoj meč in svoj ščit namazati s čarovnim sredstvom. Potem te ne bo moglo poškodovati nobeno orožje, niti ogenj, ki ga bruhata bika.«

Ob takšni skrbi se je Jazonu zganilo srce.

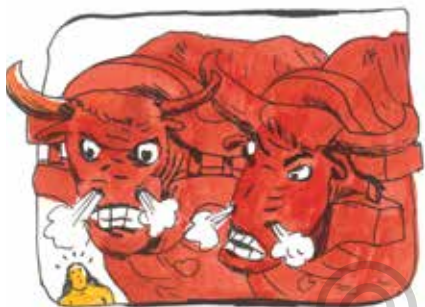

»Še en nasvet ti dam – med može, ki bodo zrasli iz zmajevih zob, vrzi velik kamen. Takrat ko se bodo vsi zapodili za njim, jih boš najlažje napadel in pobil.«

Mlada človeka, ki so ju čakale težke preizkušnje, sta si izpovedala ljubezen in se razšla.

11. POGLAVJE, V KATEREM JAZONU USPE NEMOGOČE

Jazon je napravil točno tako, kot mu je svetovala Medeja, in zato z lahkoto ukrotil grozovita bika, jima nataknil jarem in z njima preoral ledino.

Nato je vanjo posejal zmajeve zobe, iz katerih so zares zrasli oboroženi možje.

Ko se je polje lesketalo od množice kopij, ščitov in čelad, se je Jazon spomnil Medejinega nasveta. Pobral je tako velik kamen, da ga sicer štirje krepki možje ne bi mogli dvigniti, in ga z eno samo roko z lahkoto zalučal med velikane.

Celo Ajet je moral občudovati njegovo silno moč. Oboroženi moške so res planili h kamnu in med prerivanjem začeli napadati drug drugega. Sredi srditega boja, ki se je vnel med njimi, je nadjne planil Jazon in jih vse do zadnjega pobil.

Ko je Ajet spoznal, da je Jazonu uspelo opraviti nemogočo nalogo, ga je obšla silna jeza. Razmišljal je lahko le še o tem, kako bi prišel grškemu junaku do živega.

12. POGLAVJE, V KATEREM JAZON IN MEDEJA UGRABITA ZLATO RUNO

Ni minilo veliko časa, ko se je Ajetu posvetilo, da Jazonu ni moglo uspeti, ne da bi imela njegova lastna hči prste vmes. Tudi Medeja je slutila, da njenemu očetu resnica o Jazonovem čudežnem uspehu ni neznana, zato se je odločila, da pobegne z argonavti.

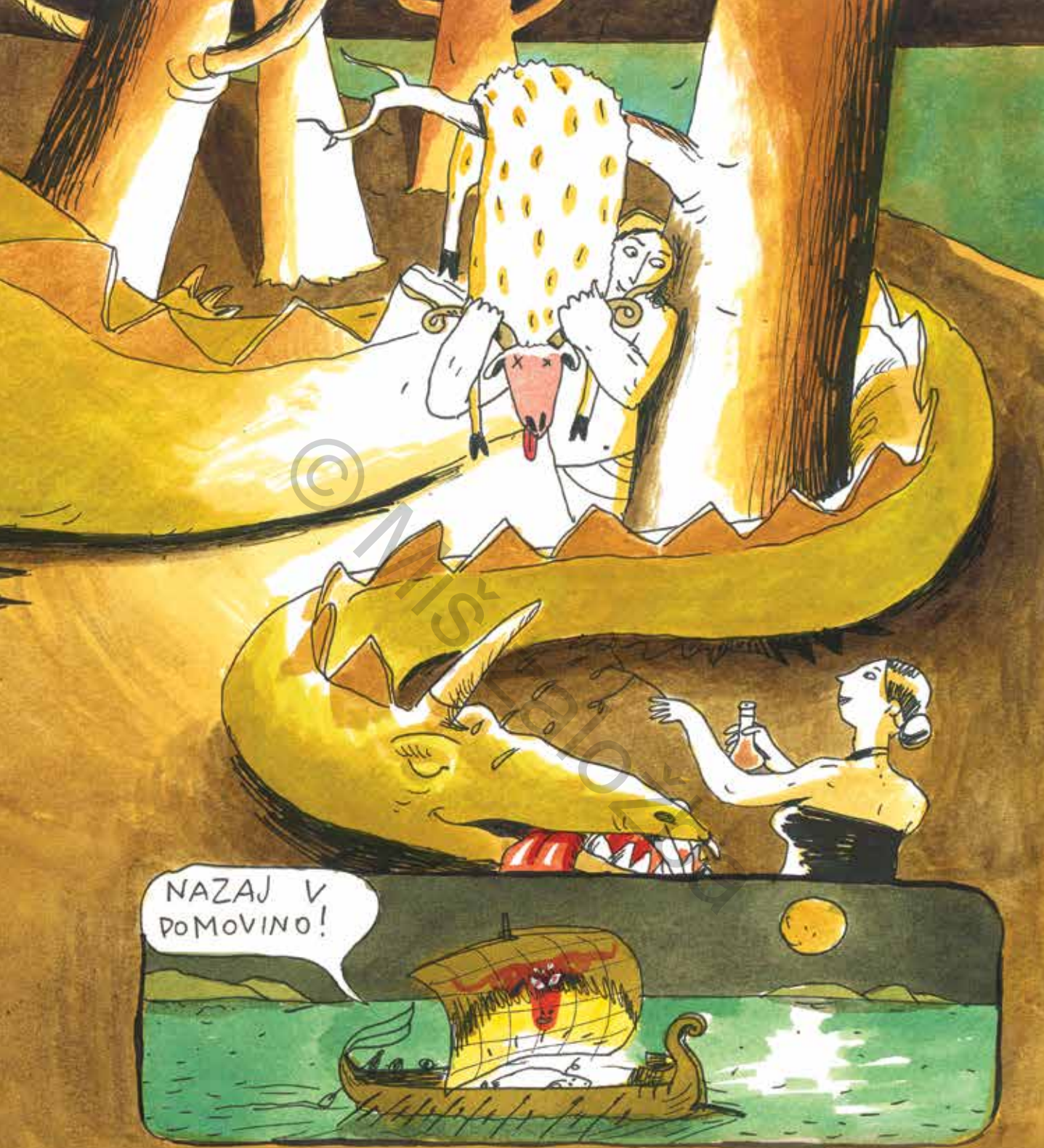
»Izdani smo, pobegnimo!« jim je že od daleč klicala, ko je hitela proti obali, Jazonu pa je zatem dejala:

»Priskrbela ti bom zlato runo, ti pa mi obljubi, da me v svoji deželi ne boš osramotil!«

»V Grčiji boš postala moja žena,« ji je obljubil Jazon in se skupaj z njo podal v Aresov gaj, kjer je na hrastu viselo zlato runo.

Stražil ga je strašni zmaj, ki je zmeraj bedel, zato je Medeja med potjo klicala boga spanja, da bi zverino uspaval. Zmajevo telo se je res kmalu stegnilo, kakor je bilo dolgo in široko, le glava z odprtim žrelom je še vedno grozeče molela kvišku. A je tudi ta omagala, ko je dekle s posebno tekočino, ki čudodelno uspava, poškopila zmajeve oči.

Jazon je tedaj zgrabil zlato runo in skupaj s svojo izbranko zapustil zloglasni Aresov gaj. Ko sta se z dragocenim plenom srečno vkrcala na ladjo, je junak zadovoljen zaklical:

Opozorilo: Naslednje poglavje je posebno, zato sledite navodilom. Za resnično strašen prizor obrnite na naslednjo stran (prva različica mita o argonavtih). Za srednje strašen prizor naslednjo stran preskočite (druga različica mita o argonavtih).

13. POGLAVJE, V KATEREM SE ARGONAVTI POŽENEJO V BEG (RES STRAŠNO)

Kolhijci so medtem spoznali, kaj se je zgodilo, in se s kraljem na čelu pognali za ubežniki, med katerimi se je znašel tudi Medejin mlajši brat Absirt. Ko so se Kolhijci Grkom nevarno približali, je Medeja ubila Absirta in njegove razkosane ude enega za drugim zmetala v morje, da bi zadržala očeta. Ajet je res enega za drugim počasi zbral ostanke svojega nesrečnega sina in po tem strašnem dogodku opustil zasledovanje ter se žalosten vrnil v Kolhido.

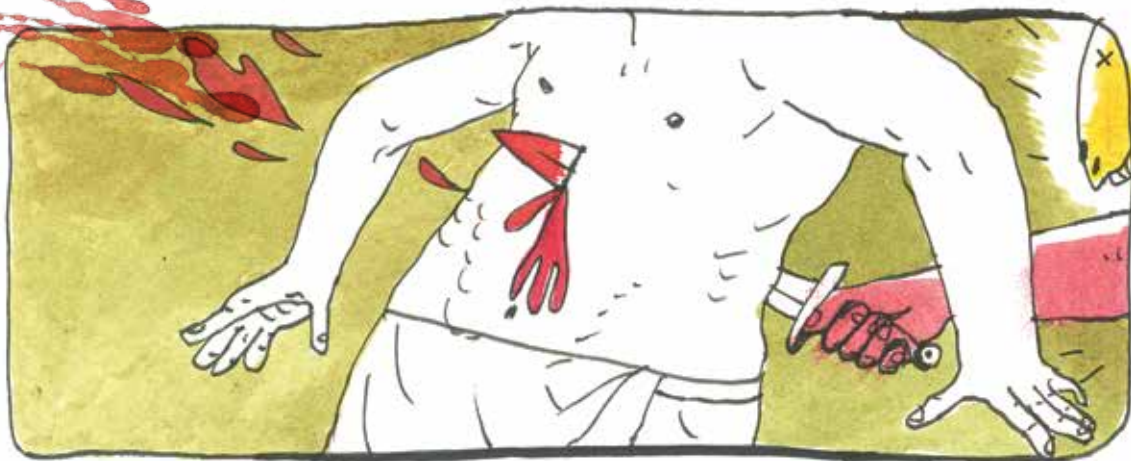
13. POGLAVJE, V KATEREM SE ARGONAVTI POŽENEJO V BEG (SREDNJE STRAŠNO)

Kolhijci so medtem spoznali, kaj se je zgodilo, in se pognali za ubežniki, kajti Ajet je v brezglavem besu svojim podložnikom takole zagrozil:

Zasledovanje ladje Argo je vodil Medejin brat Absirt in slednjič Grke dobil v precep. Argonavti so se začeli pogajati in se s sovražnimi Kolhijci slednjič sporazumeli, da lahko obdržijo zlato runo, Medejo pa morajo odložiti na bližnjem otoku, dokler sosednji kralj kot pravičen sodnik ne bo odločil, ali se mora vrniti k očetu ali sme s svojim bodočim možem oditi v Grčijo.

Medeja, ki je vedela, da bo pogubljena, v kolikor sodnik odloči, da se bo morala vrniti k očetu, je skovala zvit in zloben načrt.

Z lažnimi obljubami je Absirta zvabila na samo, kjer ga je Jazon pokončal z mečem. Ko je bilo krvavo dejanje izvršeno, je dala Medeja Grkom z baklo znamenje, naj napadejo Kolhijce, ki so brez svojega voditelja ostali povsem nemočni. Argonavti so brez posebnega truda opravili s svojimi zasledovalci, a strašno dejanje, ki ga je zakrivila Medeja, je razjezilo bogove.

14. POGLAVJE, V KATEREM ARGONAVTI SLIŠIJO PREROKBO, OB KATERI JIH OBLIJE KURJA POLT

Argonavti so bili na poti domov že nekoliko utrujeni, ko je nenadoma spregovorila preroška deska z ladijskega nosu:

KER STE RAZJEZILI BOGOVE,
BOSTE MED NEVARNOSTMI IN
NEVŠEČNOSTMI BLODILI PO MORJU,
DOKLER VAS ČAROVNICA KIRKA
NE OČISTI ABSIRTOVEGA UMORA.

Prestrašeni argonavti so v naslednjih dneh res pluli nad nevarnimi gorečimi globinami sredi neznosno smrdečih valov, med nevarnimi plameni in srhljivimi glasovi.

Slednjič so vendarle pristali na Kirkinem otoku in na obali zagledali čarovnico. Čohala je velikanske zveri, ki so bile videti, kot bi bile sestavljene iz različnih živalskih udov. Jazon in Medeja sta se izkrcala in Kirko prosila za pomoč. Čarovnica je, tako kot je napovedala preroška, pri Zevsu, očetu bogov, zanju izprosila milosti in argonavti so boljše volje odpluli naprej. Toda pot proti domu je skrivala nova neprijetna presenečenja.

15. POGLAVJE, V KATEREM SE SPET POJAVIJO KOLHIJCI

Argonavte je pot vodila mimo lepega, cvetočega otoka, kjer so prebivale sirene, napol ptice, napol dekleta. S svojim ubranim petjem so zvabliale mornarje, da so z ladij skakali v morje, od koder se niso nikoli več vrnili. Tudi argonavte bi milo petje zagotovo zvalo med valove, če ne bi Orfej začel igrati na svojo liro in z njo preglasil petja pogubnih siren.

A komaj so argonavti varno prišli mimo ene nevarnosti, že jih je čakala druga. Plovbo so namreč nadaljevali skozi morsko ožino, med Scilo in Karibdo. Scila je strma pečina, ob kateri bi se ladja z lahkoto razbila na kosce, Karibda pa vrtinec, ki bi ladjo z lahkoto pogoltnil v temačne morske globočine. Kljub grozeči nevarnosti so uspeli argonavti s pomočjo morskih nimf srečno prekrmariti skozi ožino in se slednjič zasidrati ob

otoku, na katerem so pod budnim očesom kralja Alkinoja prebivali dobri Fajaki.

Prišleke so gostoljubno sprejeli, a ravno ko je že kazalo, da si bodo lahko junaki končno odpočili, se je na lepem prikazala vojska Kolhijcev. Spet so zahtevali Medejo in kralj Alkinoj, čigar gostje so bili, se je ponoči takole odločil:

Ko je to slišala kraljica, je k Jazonu poslala sla, ki mu je svetoval, naj se še pred zoro poroči z Medejo. Res se je tako zgodilo, in ko je Alkinoj zjutraj slišal, da sta mož in žena, je Kolhijce obvestil, da jim Medeje ne bo izročil, Grkom pa obljubil varstvo.

Argonavti so zadovoljni sedem dni ostali med prijaznimi Fajaki, nato pa odpluli dalje, doživeli še nekaj pustolovščin in slednjič srečno vpluli v domače пристanišče.

16. POGLAVJE, V KATEREM SE ZGODI NESREČEN KONEC

Jazon kljub uspešno opravljeni nalogi ni zasedel prestola v Jolku, ampak ga je moral prepustiti Pelijevemu sinu Akastu. Z Medejo sta se zato s strašno ukano maščevala staremu Peliju, ki ni držal obljube.

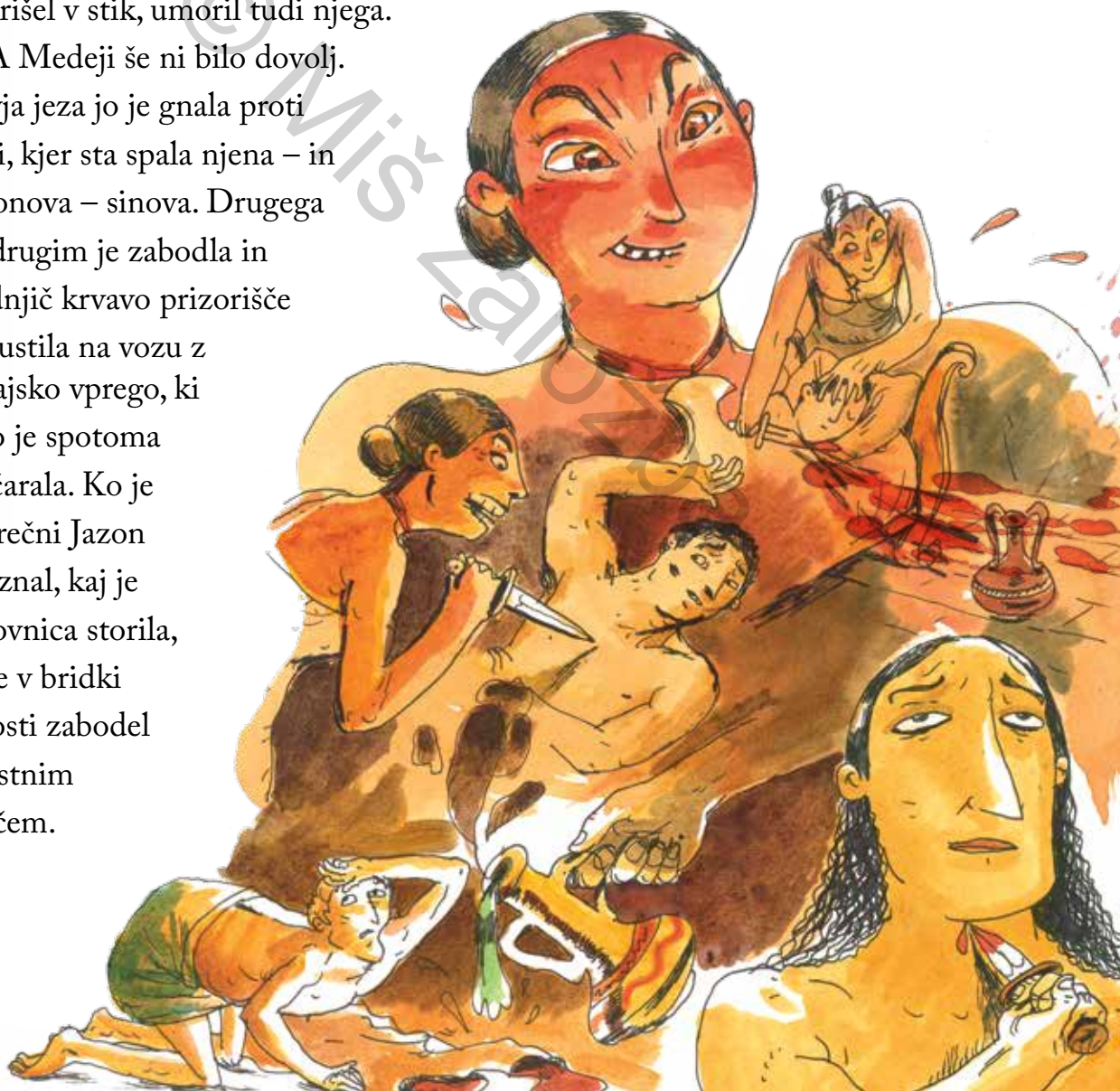
Medeja je zaklala in razkosala starega ovna, ga vrgla v vrelo vodo in ga kuhala skupaj s čarovnimi zelišči. Čez nekaj časa je iz vrele kopeli, hopla, skočil jagenjček!

Pelijeve hčere, ki so bile priča temu čudežu, so Medejo prosile, naj tako pomladi tudi njihovega očeta. Premetena Medeja jim je naročila, naj očeta ubijejo in vržejo v kotel, ker pa je v vodo namesto čarovnih stresla čisto navadna zelišča, je Pelija ostal mrtev.

Jazon se je nato z Medejo preselil v Korint, kjer mu je rodila dva sinova. Vrsto let so spokojno živeli, dokler se ni Jazon zaljubil v Glavko, hčer korintskega kralja Kreonta. Medejo je spricho druge ženske pograbil tolikšen bes, da je začela kovati krvavo maščevanje.

Za začetek je Glavki podarila dragocene zlate obleke, ki jih je pred tem prepojila s smrtonosnim strupom. Mladenka jih je očarana hitela pomerjati, a njeno zadovoljstvo je bilo kratke sape. Strup se je kaj hitro zalezal v njeno telo in ga začel použivati. Ko so služabniki zgroženi videli, kaj se dogaja, so brž poklicali njenega očeta, ki pa je našel le še iznakaženo hčerino truplo. Obupan se je vrgel nanj in tedaj je strup, s katerim je prišel v stik, umoril tudi njega.

A Medeji še ni bilo dovolj. Divja jeza jo je gnala proti sobi, kjer sta spala njena – in Jazonova – sinova. Drugega za drugim je zabodla in slednjič krvavo prizorišče zapustila na vozu z zmajsko vprego, ki si jo je spotoma pričarala. Ko je nesrečni Jazon spoznal, kaj je čarovnica storila, se je v bridki žalosti zabodel z lastnim mečem.

KAJ IMAJO SKUPNEGA ARGONAVTI IN LJUBLJANICA?

Tisti pesniki, ki so vedeli, da na zemljevidu sveta obstaja reka, ki ji danes pravimo Ljubljana, so zato, da bi pokazali svoje odlično zemljepisno znanje, v svoji domišljiji ladjo Argo spustili tudi po njej.

V njihovih zgodbah so argonavti ob njej na kraju, kjer danes stoji Ljubljana, ustanovili mesto, ki so ga poimenovali Emona. Tu so si ladjo Argo naložili na svoja krepka ramena in se novim dogodivščinam naproti podali peš. Ko so tako natovorjeni prispeli do reke Mirne, so ladjo spet spustili v vodo, se vkrcali na krov in rahlo utrujeni odpluli v Jadransko morje, kjer so jih čakale nove preizkušnje.

Nekateri vedo celo povedati, da se je Jazon v naših krajih spotoma junaško spopadel z močvirsko pošastjo.

Kdo ve, če niso ljubljanski zmaji, ki čepijo na Zmajskem mostu, njeni daljni sorodniki?

Vira:

Gustav Schwab: Najlepše antične pripovedke. Prevedel Jože Dolenc. Mladinska knjiga, Ljubljana 1998.

Marjeta Šašel Kos: »Ljubljana in mit o Argonavtih«. V: P. Turk, J. Istenič, T. Knific, T. Nabergoj (ur.). Ljubljana – kulturna dediščina reke. Narodni muzej Slovenije, Ljubljana 2009. 110–113.

Strokovni pregled: dr. David Movrin

Gaja Kos
JUNAKI Z LADJE ARGO

Ilustracije: Damijan Stepančič

MIŠ
Gorjuša 33
1233 Dob pri Domžalah
info@zalozbamis.com
www.zalozbamis.com

Jezikovni pregled: Petra Tomše
Oprema in prelom: Anže Miš
Odgovorna urednica: Irena Miš Svoltšak
Za založbo: Janez Miš
Natisnjeno v Sloveniji
Dob 2013

Copyright © MIŠ, 2013

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.163.6-93-32
087.5
KOS, Gaja
Junaki z ladje Argo / Gaja Kos ; ilustracije Damijan Stepančič. - 1. izd., 1. natis. - Dob pri Domžalah : Miš, 2013
ISBN 978-961-272-117-6
266586624

Brez pisnega dovoljenja založbe je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil zakona o avtorski in sorodnih pravicah.

Prva izdaja, prvi natis, natisnjeno v 1000 izvodih.